YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

11 päivänä syyskuuta 2007 *

Asiassa C-227/04 P,

jossa on kyse yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 28.5.2004,

Maria-Luise Lindorfer, Euroopan unionin neuvoston virkamies, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajinaan avocat G. Vandersanden ja avocat L. Levi,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään F. Anton ja M. Sims-Robertson,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann, A. Rosas, R. Schintgen, E. Juhász (esittelevä tuomari) ja J. Klučka sekä tuomarit R. Silva de Lapuerta, K. Schiemann, M. Ilešič, J. Malenovský, U. Lõhmus, E. Levits ja A. Ó Caoimh,

julkisasiamies: F. G. Jacobs, sittemmin E. Sharpston,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M. Ferreira,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamies F. G. Jacobsin 27.10.2005 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

ottaen huomioon 26.4.2006 annetun määräyksen suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen ja 28.6.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamies E. Sharpstonin 30.11.2006 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Lindorfer vaatii valituksessaan Euroopan yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-204/01, Lindorfer vastaan neuvosto, 18.3.2004 antaman tuomion (Kok. H. 2004, s. I-A-83 ja II-361; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla viimeksi mainittu tuomioistuin hylkäsi hänen kanteensa, jossa vaadittiin Euroopan unionin neuvoston 3.11.2000 tekemän sen päätöksen kumoamista, joka koski hänen palvelusvuosiensa laskemista sen johdosta, että hän oli siirtänyt yhteisön järjestelmään niiden eläkeoikeuksien, jotka hän oli hankkinut Itävallan järjestelmän mukaisesti, kiinteällä korolla lasketun arvon (jäljempänä riidanalainen päätös).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 1 a artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on lisättynä näihin henkilöstösääntöihin 7.4.1998 annetulla asetuksella (EY, EHTY, Euratom) N:o 781/98 (EYVL L 113, s. 4; jäljempänä henkilöstösäännöt), määrätään seuraavaa:

"Virkamiehillä on oikeus henkilöstösääntöjen nojalla tasa-arvoiseen kohteluun ilman että rotu, poliittinen, aatteellinen tai uskonnollinen vakaumus, sukupuoli tai sukupuolinen suuntautuminen otetaan huomioon suoraan tai välillisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta sellaisten henkilöstösääntöihin sisältyvien asianmukaisten määräysten soveltamista, joissa edellytetään tiettyä siviilisäätyä."

3 Henkilöstösääntöjen 77 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Virkamiehellä, joka on ollut palveluksessa vähintään kymmenen vuotta, on oikeus vanhuuseläkkeeseen. – –

Vanhuuseläkkeen enimmäismääräksi vahvistetaan 70 prosenttia sen palkkaluokan viimeisestä peruspalkasta, johon virkamies on viimeksi kuulunut vähintään vuoden ajan. Virkamies saa kyseisen eläkkeen kolmenkymmenenviiden palvelusvuoden jälkeen, jotka lasketaan liitteessä VIII olevan 3 artiklan säännösten mukaisesti. Jos näitä palvelusvuosia on alle kolmekymmentäviisi, edellä tarkoitettua enimmäismäärää vähennetään suhteellisesti.

– –

Oikeus vanhuuseläkkeeseen on 60 vuotta täyttäneellä."

4 Henkilöstösääntöjen 83 artiklassa määrätään seuraavaa:

"1. Tämän eläkejärjestelmän mukaiset etuudet maksetaan yhteisöjen talousarviosta. Jäsenvaltiot takaavat näiden etuuksien maksamisen yhdessä näiden menojen rahoittamiseksi vahvistetun jakoperusteen mukaisesti.

– –

2. Virkamiehet maksavat kolmanneksen [yhteisön] eläkejärjestelmän rahoituksesta.
– –

– –

4. Jos yhden tai useamman pätevän asiantuntijan neuvoston pyynnöstä suorittama eläkejärjestelmän vakuutusmatemaattinen arviointi osoittaa, että virkamiesten maksama osuus ei riitä rahoittamaan kolmasosaa eläkejärjestelmästä maksettavista etuuksista, budjettivallan käyttäjät vahvistavat talousarviomenettelyn mukaisesti, 10 artiklassa tarkoitetun henkilöstösääntökomitean annettua lausuntonsa, eläkemaksujen määrään tai eläkeikään tehtävät muutokset."

5 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 2 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Vanhuuseläke lasketaan virkamiehen palvelusvuosien kokonaismäärän perusteella. Jokainen 3 artiklassa vahvistetuin edellytyksin huomioon otettava vuosi lasketaan yhdeksi palvelusvuodeksi ja jokainen kokonainen kuukausi palvelusvuoden yhdeksi kahdestoistaosaksi.

Vanhuuseläkettä laskettaessa huomioon otettavien palvelusvuosien enimmäismäärä on 35."

6 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevassa 5 artiklassa määrätään seuraavaa:

"Jos virkamies on 60 vuotta täyttäessään ollut palveluksessa vähemmän kuin 35 vuotta ja hänelle kertyy edelleen eläkeoikeuksia 3 artiklan nojalla, hän saa, sanotun

kuitenkaan rajoittamatta 2 artiklan säännösten soveltamista, eläkkeeseensä korotuksen kutakin palvelusvuotta kohti alkaen siitä, kun hän täyttää 60 vuotta, ja siihen asti, kun hän alkaa saada vanhuuseläkettä; korotuksen määrä on 5 prosenttia siitä eläkeoikeuksien määrästä, joka hänelle on kertynyt 60 ikävuoteen mennessä; hänen eläkkeensä kokonaismäärä voi kuitenkin olla enintään 70 prosenttia hänen viimeisestä peruspalkastaan, joka määritetään tapauksen mukaan henkilöstösääntöjen 77 artiklan toisen tai kolmannen kohdan mukaan.

– –"

7 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdassa määrätään, että virkamiehellä, joka siirtyy yhteisöjen palvelukseen sen jälkeen, kun hän on eronnut tehtävistään hallintoelimessä, kansallisessa organisaatiossa tai kansainvälisessä organisaatiossa tai lopettanut toimintansa palkattuna työntekijänä tai itsenäisenä ammatinharjoittajana, on mahdollisuus vakinaistamisensa yhteydessä maksaa yhteisöille edellä mainittuja tehtäviä hoitaessaan saamiensa vanhuuseläkeoikeuksien vakuutusmatemaattinen arvo tai kiinteällä korolla laskettu arvo. Tässä samassa määräyksessä todetaan edelleen, että tällöin toimielin, jonka palveluksessa virkamies on, määrittää niiden palvelusvuosien lukumäärän, jotka aiemman palvelusajan osalta otetaan huomioon sen omassa eläkejärjestelmässä, ottaen huomioon virkamiehen palkkaluokan vakinaistettaessa sekä vanhuuseläkkeen vakuutusmatemaattisen arvon tai kiinteällä korolla lasketun arvon.

8 Neuvosto vahvisti 13.7.1992 tekemällään päätöksellä henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 1 ja 2 kohdan täytäntöönpanoa koskevat yleiset säännökset, joita on myöhemmin muutettu neuvoston 19.12.1994 tekemällä päätöksellä (jäljempänä yleiset täytäntöönpanosäännökset).

9 Yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 2 kohdan mukaan virkamiesten osalta huomioon otettavien palvelusvuosien lukumäärä lasketaan siirretyn kokonaissumman perusteella, ja tästä kokonaissummasta vähennetään 3,5 prosentin

yksinkertainen vuotuinen korko virkamiehen vakinaistamisajankohdan ja sen ajankohdan, jolloin edellä mainittu summa tosiasiallisesti siirrettiin yhteisöjen tilille, väliseltä ajalta. Kyseistä korkoa ei vähennetä niiden ajanjaksojen osalta, joiden aikana se eläkekassa, johon asianomainen kuului ennen yhteisöjen palvelukseen siirtymistä, ei tarkistanut siirrettävää summaa tai lisännyt korkoa.

10 Yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 3 ja 4 kohdassa määrätään seuraavaa (kyseisissä kohdissa viitataan kahteen kaavaan, joista käytetään jäljempänä nimitystä muuntokaavat):

"3. Huomioon otettavien palvelusvuosien lukumäärä lasketaan muuntamalla

– siirretty summa (A) teoreettiseksi eläkkeeksi (P) soveltaen vakuutusmatemaattisia arvoja (V), jotka on vahvistettu [henkilöstösääntöjen] liitteessä VIII olevan 39 artiklan nojalla, kaavan P = A/V mukaan

– tämä eläke (P) henkilöstösäännöissä tarkoitetuiksi palvelusvuosiksi (Y) sen vuosittaisen peruspalkan (S) mukaisesti, joka vastaa virkamiehen palkkaluokkaa vakinaistettaessa – –, kaavan Y = P x 100/S x 2 mukaan.

Huomioon otettavien palvelusvuosien määrä ei voi kuitenkaan missään tapauksessa ylittää niiden vuosien määrää, joiden aikana asianomainen kuului muuhun eläkejärjestelmään kuin lisäeläkejärjestelmään ennen kuin hän aloitti työskentelynsä yhteisöjen palveluksessa.

4. Yhteisöjen tilille muuna valuuttana kuin Belgian frangeina siirretty summa muunnetaan Belgian frangeiksi palvelusvuosien lukumäärän määrittämiseksi seuraavien yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti:

– –

b) sellaisen virkamiehen osalta, joka on vakinaistettu 31.12.1971 jälkeen – –, siirretty summa jaetaan niiden ajanjaksojen mukaisessa suhteessa, joiden aikana tätä summaa vastaavat eläkeoikeudet hankittiin, eli yhtäältä 1.1.1972 edeltäneen ajanjakson pituuden ja toisaalta 31.12.1971 jälkeisen ajanjakson pituuden mukaisessa suhteessa.

Osasumma, joka vastaa 1.1.1972 edeltänyttä ajanjaksoa, muunnetaan niiden Kansainvälisen valuuttarahaston hyväksymien pariteettien perusteella, jotka olivat voimassa 31.12.1971.

Osasumma, joka vastaa 31.12.1971 jälkeistä ajanjaksoa, muunnetaan keskimääräisen päivitetyn kurssin perusteella, jonka komissio on vahvistanut ajanjaksolle, joka alkaa 1.1.1972 ja ulottuu virkamiehen vakinaistamispäivään [jäljempänä vaihtoehto (i)] – –.

Kuitenkin virkamiehen pyynnöstä – – laskutoimitusta varten huomioon otettu summa (A) muunnetaan siirtopäivänä voimassa olevan päivitetyn kurssin perusteella. Tässä tapauksessa palkka (S) ja vakuutusmatemaattinen arvo (V), jotka on otettava huomioon laskettaessa huomioon otettavia palvelusvuosia, ovat virkamiehen palkkaluokkaa vakinaistettaessa vastaava siirtopäivänä voimassa oleva palkka – – ja vakuutusmatemaattinen arvo, joka vastaa virkamiehen – – ikää kyseisenä ajankohtana [jäljempänä vaihtoehto (ii)]."

11 Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan soveltamiseen liittyviä vakuutusmatemaattisia arvoja koskeva taulukko, sellaisena kuin se on 13.7.1992 tehdyn neuvoston päätöksen johdosta, sisältää kummankin sukupuolen osalta seuraavat arvot ikäryhmässä 30–50 vuotta:

Ikä	*Miehet*	*Naiset*
30	9,667	10,269
31	9,811	10,426
32	9,956	10,586
33	10,102	10,746
34	10,249	10,908
35	10,397	11,071
36	10,546	11,236
37	10,695	11,402
38	10,846	11,569
39	10,998	11,739
40	11,154	11,912
41	11,308	12,034
42	11,465	12,261
43	11,625	12,441
44	11,788	12,626
45	11,955	12,816
46	12,127	13,013
47	12,302	13,215
48	12,480	13,422
49	12,661	13,633
50	12,847	13,850

12 Henkilöstösääntöjen 31 artiklan mukaan valitut hakijat nimitetään ura-alueen A tai kielten alan virkaryhmän virkamiehiksi heihin sovellettavan ura-alueen tai virkaryhmän peruspalkkaluokkaan. Nimittävä viranomainen voi kuitenkin tietyissä tapauksissa poiketa tämän artiklan määräyksistä.

13 Erityisistä väliaikaisista toimenpiteistä Euroopan yhteisöjen virkamiesten palvelukseen ottamisessa Itävallan, Suomen ja Ruotsin jäseneksi liittymisen vuoksi 20.3.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 626/95 (EYVL L 66, s. 1) 1 artiklan 1 kohdassa säädetään, että vapaana olevat toimet voidaan 31.12.1999 asti täyttää nimittämällä niihin Itävallan, Suomen ja Ruotsin kansalaisia poiketen muun muassa siitä, mitä 31 artiklassa säädetään, rajoitettuna kuitenkin niihin toimiin, jotka on tähän tarkoitukseen toimivaltaisten toimielinten budjettineuvotteluissa osoitettu.

Tosiseikat

14 Lindorfer, joka on Itävallan kansalainen, tuli neuvoston palvelukseen 16.9.1996. Hänet vakinaistettiin 16.6.1997 ja luokiteltiin tuolloin palkkaluokkaan A 5 tasolle 2. Ennen neuvoston palvelukseen tulemista hän oli työskennellyt Itävallassa 13 vuotta 3 kuukautta. Tänä aikana hän oli maksanut eläkemaksunsa Itävallan eläkejärjestelmän mukaisesti.

15 Lindorfer haki 15.5.1999 henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan nojalla niiden vanhuuseläkeoikeuksien, jotka hän oli hankkinut Itävallan järjestelmän perusteella, kiinteällä korolla lasketun arvon siirtämistä yhteisön eläkejärjestelmään.

16 Itävallan eläkekassa ilmoitti Lindorferille 18.2.2000, että hänen Itävallassa hankkimiensa eläkeoikeuksien kiinteällä korolla lasketuksi arvoksi oli 1.3.2000 vahvistettu väliaikaisesti 1 306 712,23 Itävallan šillinkiä (ATS). Se ilmoitti hänelle myös, että hän ei voinut saada eläkettä Itävallassa, koska hän ei ollut maksanut eläkemaksuja vaaditun vähimmäisajanjakson eli 180 kuukauden ajan. Eläkekassa kuitenkin ehdotti Lindorferille, että tämä "ostaisi" puuttuvat 21 jäsenyyskuukautta 237 963,6 ATS:n suuruisen määrän maksamista vastaan. Lindorfer ei hyväksynyt tätä ehdotusta.

17 Neuvoston pääsihteeristön eläkeyksikkö osoitti Lindorferille 28.3.2000 kirjeen, jonka liitteenä oli laskelma, jonka otsikkona oli "Henkilöstösäännöissä tarkoitettujen huomioon otettavien eläkkeeseen oikeuttavien palvelusvuosien laskeminen henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti". Tästä laskelmasta ilmenee, että siirrettävää summaa vastaavia palvelusvuosia oli 5 vuotta, 3 kuukautta ja 24 päivää.

18 Lindorfer ilmoitti eläkeyksikölle 12.9.2000 päivätyllä kirjeellään, että hän antaa "periaatteellisen hyväksyntänsä" Itävallassa hankkimiensa eläkeoikeuksien kiinteällä korolla lasketun arvon siirtämiselle. Hän kuitenkin kiisti edellä mainitussa laskelmassa ilmoitettujen palvelusvuosien määrän, koska neuvoston käyttämä laskentamenetelmä oli syrjivä ja koska se ei ollut läpinäkyvä. Lopuksi hän pyysi saada useita tietoja.

19 Itävallan eläkekassa vahvisti 29.9.2000 siirrettäväksi summaksi 1 337 136,07 ATS.

20 Lindorferille ilmoitettiin riidanalaisesta päätöksestä 3.11.2000 päivätyllä kirjeellä, jonka hän sai 7.11.2000. Hän valitti tästä päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan nojalla 2.2.2001, ja tätä valitusta täydennettiin lisähuomautuksilla 25.4.2001.

21 Neuvosto hylkäsi tämän valituksen 31.5.2001 tekemällään päätöksellä.

Kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

22 Lindorfer nosti 5.9.2001 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi, sen päätöksen kumoamiseksi, jolla hänen valituksensa hylättiin, ja neuvoston velvoittamiseksi vahvistamaan oikaistun oikeudellisen perusteen mukaisesti uudelleen niiden henkilöstösäännöissä tarkoitettujen palvelusvuosien määrä, jotka on otettava huomioon hänen yhteisön eläkkeensä osalta sen johdosta, että hän on siirtänyt Itävallassa hankkimansa eläkeoikeudet.

23 Lindorfer esitti kanteensa tueksi pääasiallisesti kaksi kanneperustetta. Ensimmäinen perustui yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 3 ja 4 kohdan lainvastaisuuteen ja toinen puolestaan henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan lainvastaisuuteen. Hän väitti, että tämä ensimmäinen säännös on yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastainen ja että toinen on tämän saman periaatteen sekä työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatteen vastainen.

24 Ensimmäisen kanneperusteen osalta, joka perustui yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 3 ja 4 kohdan lainvastaisuuteen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että Lindorferin esittämät neljä väitettä on hylättävä perusteettomina.

25 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisestä väitteestä eli siitä arvostelusta, jonka Lindorfer esitti siihen liittyen, että palkkaluokka vakinaistettaessa otetaan muuntokaavoissa samalla tavalla huomioon sekä niiden virkamiesten osalta, jotka otetaan palvelukseen heihin sovellettavan ura-alueen peruspalkkaluokkaan, että niiden

virkamiesten osalta, jotka otetaan palvelukseen ylempään palkkaluokkaan, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti, että yleiset täytäntöönpanosäännökset koskevat henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan täytäntöönpanoa, ja kyseisen kohdan toisessa alakohdassa määrätään, että "toimielin, jonka palveluksessa virkamies on, määrittää niiden palvelusvuosien lukumäärän, joka aiemman palvelusajan osalta otetaan huomioon sen omassa eläkejärjestelmässä, ottaen huomioon virkamiehen palkkaluokan vakinaistettaessa sekä vanhuuseläkkeen vakuutusmatemaattisen arvon tai kiinteällä korolla lasketun arvon".

26 Se huomautti myös, että oikeuskäytännön mukaan sellaisen virkamiehen osalta, joka pyytää kansallisten eläkeoikeuksiensa siirtoa yhteisön järjestelmään, nimenomaan palkkaluokka vakinaistettaessa eli vakinaistamispäivänä myönnetty palkkaluokka on otettava huomioon hyvitettäviä palvelusvuosia laskettaessa (asia T-106/01, Youssouroum v. neuvosto, tuomio 13.6.2002, Kok. H. 2002, s. I-A-93 ja II-435, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi, että vaikka muuntokaavojen soveltamisesta seuraa, että mitä korkeampi peruspalkka on, sitä pienempi on hyvitettävien palvelusvuosien määrä, tästä ei voida päätellä, että kyse olisi syrjivästä kohtelusta, sillä syrjintää tapahtuu vain silloin, kun erilaisia säännöksiä sovelletaan toisiinsa rinnastettaviin tapauksiin.

28 Äskettäin palvelukseen otetulla ja palkkaluokkaan A 5 luokitellulla virkamiehellä on siten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan suurempi mahdollisuus päättää uransa korkeammassa palkkaluokassa kuin sellaisella virkamiehellä, joka on otettu palvelukseen ja luokiteltu palkkaluokkaan A 7, ja tämän johdosta saada suurempi palkka ja suuremmat eläkeoikeudet kuin viimeksi mainitulla virkamiehellä.

29 Lindorfer arvosteli ensimmäisen kanneperusteen toisessa väitteessä sitä, että yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 4 kohdassa määrätään yhteisöjen tilille muuna valuuttana kuin Belgian frangeina siirretyn summan muuntamisesta Belgian

frangeiksi, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätyi Lindorferin kirjelmien ja tämän istunnossa esittämien selvitysten perusteella tältä osin toteamaan, että Lindorfer ei niinkään riitauta tarvetta muuntaa siirretty summa Belgian frangeiksi tai euroiksi, vaan hän pikemminkin riitauttaa seuraukset, jotka tästä muuntamisesta aiheutuvat sen mukaan, käytetäänkö tässä tarkoituksessa vaihtoehtoa (i) vai vaihtoehtoa (ii).

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi tämän väitteen toteamalla valituksenalaisen tuomion 76 ja 77 kohdassa seuraavaa:

"76 Vertailut, jotka [Lindorfer] tekee pyrkiessään osoittamaan, että hänen väitteensä ovat perusteltuja, eivät nimittäin ole mitenkään ratkaisevia. Esittämässään ensimmäisessä taulukossa – – hän siten vertaa tapaustaan sellaisen virkamiehen tapaukseen, jonka sukupuoli, ikä ja palkkatasolle luokittelu palvelukseen otettaessa ovat erilaiset kuin hänellä, vaikka nämä tekijät otetaan huomioon hyvitettäviä palvelusvuosia laskettaessa. Kuten lisäksi neuvosto on erääseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen antamassaan vastauksessa perustellusti esittänyt, ei ole mitenkään osoitettu, että [Lindorfer] olisi kyseiseen taulukkoon sisältyviä laskelmia suorittaessaan ottanut lähtökohdaksi saman päivämäärän. Lindorferin tekemät muut vertailut – – eivät liioin ole hyväksyttävissä, sillä ne perustuvat virheellisiin premisseihin. Hänen esittämänsä laskelmat ovat siten vääristyneitä sen johdosta, että hän soveltaa vaihtoehtoa (i) summiin, jotka on ilmaistu eri kansallisissa valuutoissa ja saatu muuntamalla sama siirretty, Itävallan šillingeissä ilmaistu summa 'tämänhetkisten kurssien' perusteella, jotka ilmeisesti vastaavat euron ja näiden kansallisten valuuttojen välisiä muuntokursseja, joita on sovellettu 1.1.1999 lähtien. On kuitenkin ilmeistä, että niiden 27 työskentelyvuoden aikana, jotka edelsivät [Lindorferin] tulemista yhteisöjen palvelukseen, näiden eri kansallisten valuuttojen kursseissa tapahtui toisinaan merkittäviäkin muutoksia. Lisäksi on syytä huomauttaa, että sen esimerkkinsä osalta, joka koskee vaihtoehdon (i) soveltamista Belgian frangeissa ilmaistuun summaan, [Lindorfer] ei etukäteen suorita muuntamista 'tämänhetkisen kurssin' perusteella ja että sen esimerkkinsä osalta, joka koskee tämän vaihtoehdon soveltamista Kreikan drakmoissa ilmaistuun summaan, hän tuntuu käyttävän euron ja Kreikan drakman välistä muuntokurssia, jota on sovellettu 1.1.2001 lukien. Lisäksi Kreikan drakmoiksi, Espanjan pesetoiksi ja Portugalin escudoiksi muunnettujen summien osalta hän tuntuu suorittavan laskutoimituksensa päivämäärän 1.1.1999 mukaisesti.

77 Toisaalta neuvoston toimittamista selvityksistä ilmenee, että se, että vaihtoehdon (i) soveltaminen sellaiseen summaan, joka on siirretty niin sanotussa heikon valuutan maassa olevasta eläkekassasta, voi olla edullisempaa kuin vaihtoehdon (ii) soveltaminen summaan, joka on siirretty niin sanotussa vahvan valuutan maassa olevasta eläkekassasta, ei ole seurausta yhteisön säännöksistä vaan eri kansallisten valuuttojen vaihteluista eli yhteisöjen toiminnan kannalta ulkopuolisista olosuhteista. On siten todettava, että Espanjan peseta ja Portugalin escudo, joita [Lindorfer] käytti vertailevissa esimerkeissään, on devalvoitu useita kertoja 90-luvulla."

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi myös ensimmäisen kanneperusteen kolmannen väitteen. Olennainen osa kyseisen tuomioistuimen esittämistä perusteluista kuului seuraavasti:

"81 [Lindorfer] ei voi asianmukaisesti esittää väitteitä sen nojalla, että yhteisön eläkejärjestelmässä ei tehdä mitään eroa sukupuolen perusteella siltä osin kuin kyse on virkamiesten suorittamista maksuista ja iästä, joka on edellytyksenä vanhuuseläkkeen saamiselle.

82 Ensiksikin hän siten vertailee kahta virkamiesryhmää, jotka ovat erilaisissa tilanteissa, eli yhtäältä virkamiehiä, jotka pyytävät maksamaan yhteisöille niiden vanhuuseläkeoikeuksiensa vakuutusmatemaattisen arvon tai kiinteällä korolla lasketun arvon, jotka he ovat hankkineet sen työskentelyn perusteella, jonka he ovat suorittaneet ennen yhteisöjen palvelukseen tulemista, ja toisaalta niitä virkamiehiä, jotka suorittavat maksuja yhteisön eläkejärjestelmään sen johdosta, että he työskentelevät yhteisön toimielimessä.

83 Toiseksi ja joka tapauksessa sukupuolen ja iän mukaan vaihtelevien tekijöiden käyttäminen hyvitettäviä palvelusvuosia laskettaessa on objektiivisesti perusteltua, koska on tarpeellista taata yhteisön eläkejärjestelmän hyvä varainhoito.

Kun virkamies nimittäin siirrättää henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaisesti yhteisön talousarvioon pääoman, joka vastaa niiden eläkeoikeuksien vakuutusmatemaattista arvoa tai kiinteällä korolla laskettua arvoa, jotka hän on saanut ennen yhteisöjen palveluksessa aloittamista, hän saa vastineeksi yhteisöjen eläkejärjestelmässä tulevia suorituksia koskevan oikeuden, jota edustavat hyvitettävät palvelusvuodet ja jonka laajuus määritellään näiden hyvitettävien palvelusvuosien lukumäärän perusteella. Tämän oikeuden tämänhetkisen arvon määrittelemiseksi kyseessä olevan yhteisöjen toimielimen on otettava huomioon erilaisia tekijöitä, kuten sen ajanjakson todennäköinen pituus, jonka aikana asianomaisen siirtämä pääoma on yhteisön talousarviossa, hänen uransa ennakoitu eteneminen, se todennäköisyys, että hänelle maksetaan nämä suoritukset, ja sen ajanjakson todennäköinen kesto, jona näitä maksuja suoritetaan. On kuitenkin ilmeistä, että nämä tekijät riippuvat muun muassa asianomaisen virkamiehen sukupuolesta ja siitä, missä iässä hän tuli yhteisöjen eläkejärjestelmän piiriin. Yhtäältä on tunnettu tosiasia, että tilastollisesti naiset elävät miehiä pidempään. Toisaalta sen todennäköisyys, että henkilö, joka tulee yhteisön palvelukseen kauan ennen eläkeikää, kuolee ennen kyseistä ikää, on suurempi kuin jos kysymyksessä on henkilö, joka on tullut palvelukseen lähellä ikää, jolloin hän voi vaatia eläke-etuuksia. Lisäksi tällainen henkilö jättää siirretyn pääoman käytettäväksi yhteisön talousarviossa pidemmäksi aikaa kuin lähempänä eläkeikää oleva henkilö. Toisin sanoen sellaisilla tekijöillä kuin palveluksen kesto palvelukseentulopäivästä eläkkeelle-siirtymispäivään ja sen ajanjakson todennäköinen pituus tilastollisin perustein laskettuna, jonka kuluessa virkamies saa yhteisön vanhuuseläkettä, on suora vaikutus yhteisön taloudelliseen vastuuseen jokaisen erikseen tarkastellun virkamiehen tapauksessa, ja yhteisön eläkejärjestelmän hyvä varainhoito edellyttää, että kyseiset seikat otetaan huomioon ja arvioidaan asianmukaisesti. Neuvosto on tämän vuoksi oikeassa ottaessaan huomioon [muuntokaavoissaan] vakuutusmatemaattiset tekijät, jotka liittyvät virkamiehen ikään ja sukupuoleen."

32 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi lopuksi ensimmäisen kanneperusteen neljännen väitteen, jonka mukaan on arveluttavaa, että yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 3 ja 4 kohdassa vahvistettujen muuntokaavojen parametrit otetaan huomioon käyttämällä eri päivämääriä sen mukaan, muunnetaanko siirretty summa vaihtoehdon (i) vai vaihtoehdon (ii) perusteella.

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että Lindorferin väite, jonka mukaan vaihtoehto (ii) perustui palkkaan, joka vastasi asianomaisen palkkaluokkaa sinä ajankohtana, jolloin kansallinen eläkekassa tosiasiallisesti siirsi kyseessä olevan summan, perustui yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 4 kohdan sanamuodon virheelliseen tulkintaan, sillä tässä yhteydessä huomioon otettu palkka on se, joka vastaa palkkaluokkaa vakinaistettaessa, sellaisena kuin se oli päivitettynä tämän tosiasiallisen siirron ajankohtana. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi perustelluksi, että tiettyä täsmällistä ajankohtaa käytetään kunkin vaihtoehdon ja muuntokaavojen muiden parametrien yhteydessä viiteajankohtana.

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 99–106 kohdassa toisen kanneperusteen osalta, joka perustui henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan lainvastaisuuteen, että Lindorferin esittämiä perusteita ja perusteluita, joilla pyrittiin osoittamaan, että kyseinen määräys ei ollut yhteensoveltuva yhdenvertaisen kohtelun ja työntekijöiden vapaan liikkuvuuden periaatteiden kanssa, ei voida hyväksyä.

35 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi täysin perusteettomaksi Lindorferin väitteen, jonka mukaan tällä määräyksellä käyttöön otetusta "siirtojärjestelmästä sellaisenaan" seuraa, että virkamiehet, jotka aloittavat uransa yhteisöjen palveluksessa myöhemmin, asetetaan epäedullisempaan asemaan verrattuna niihin virkamiehiin, jotka aloittavat kyseisen uransa aiemmin.

36 Se katsoo, että Lindorfer ei ole mitenkään osoittanut, että niitä oikeuksia, jotka hän oli hankkinut ammatillisen toimintansa perusteella ennen yhteisöjen palvelukseen tuloa, ei voida säilyttää hänen hyväkseen ja ottaa huomioon yhteisön eläkejärjestelmässä. Se korosti, että kun kyse on erilaisista järjestelmistä, ei ole epätavallista, että yhteisön eläkkeen osalta huomioon otettavien palvelusvuosien määrä poikkeaa niiden palvelusvuosien määrästä, jotka kansallinen tai kansainvälinen viranomainen ottaa huomioon. Se huomautti myös, että Lindorferilla oli mahdollisuus ostaa ne 21 kuukautta, jotka häneltä puuttuivat niistä yhteensä 180 kuukaudesta, jotka olivat edellytyksenä eläkkeen saamiselle Itävallan järjestelmässä, jolloin hän olisi siis säilyttänyt kansalliset eläkeoikeutensa, ja että hänen eläkeoikeuksiensa kiinteällä korolla lasketun arvon siirtäminen yhteisön järjestelmään oli vaihtoehto, johon hän vapaaehtoisesti turvautui.

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mukaan ei voida liioin väittää, että henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevalla 11 artiklan 2 kohdalla loukataan työntekijöiden vapaata liikkuvuutta. Kyseisellä määräyksellä päinvastoin helpotetaan tämän perusvapauden täysimääräistä käyttämistä tekemällä erityisesti mahdolliseksi se, että johonkin jäsenvaltioon sijoittautunut henkilö ottaa vastaan toimen yhteisön toimielimessä menettämättä aikaisemman ammatillisen toimintansa perusteella hankkimiansa eläkeoikeuksia.

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi, että Lindorfer ei ole esittänyt mitään sellaista, mikä vaikuttaisi yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 3 ja 4 kohdan sekä henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan lainmukaisuuteen, ja hylkäsi kanteen.

Menettely yhteisöjen tuomioistuimessa

39 Yhteisöjen tuomioistuin siirsi asian ensimmäiselle jaostolle 7.6.2005 tekemällään päätöksellä. Koska kumpikaan asianosaisista ei pyytänyt saada esittää suullisia huomautuksia, yhteisöjen tuomioistuin päätti ratkaista asian ilman suullista pääkäsittelyä. Julkisasiamies Jacobs esitti ratkaisuehdotuksensa 27.10.2005 pidetyssä istunnossa, minkä jälkeen suullinen menettely päätettiin.

40 Ensimmäinen jaosto päätti työjärjestyksen 44 artiklan 4 kohdan ja 118 artiklan mukaisesti 1.12.2005 siirtää asian käsittelyn yhteisöjen tuomioistuimelle, jotta tämä antaisi asian kyseistä ratkaisukokoonpanoa laajemman ratkaisukokoonpanon ratkaistavaksi.

41 Yhteisöjen tuomioistuin määräsi 26.4.2006 antamallaan määräyksellä, että suullinen käsittely aloitetaan uudelleen ja että asiassa järjestetään istunto. Asianosaisia ja yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan toisen kohdan mukaisesti myös komissiota kehotettiin ottamaan kantaa tässä määräyksessä esitettyihin kysymyksiin.

42 Suullinen käsittely päätettiin asiassa 28.6.2006 pidetyn suullisen pääkäsittelyn jälkeen ja julkisasiamies Sharpstonin esitettyä ratkaisuehdotuksensa 30.11.2006 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

43 Lindorfer vaatii valituksessaan, jonka tueksi hän esittää kolme valitusperustetta, että yhteisöjen tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- kumoaa riidanalaisen päätöksen ja siltä osin kuin se on tarpeen kumoaa neuvoston 31.5.2001 tekemän päätöksen, jolla hänen valituksensa hylättiin
- velvoittaa neuvoston vahvistamaan huomioon otettavat palvelusvuodet uudelleen
- velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhakuvaiheessa.

44 Neuvosto vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- hylkää valituksen
- velvoittaa Lindorferin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Valituksen tarkastelu

45 Aluksi on muistutettava siitä, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 225 artiklasta, yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja sen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi (asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok. 2003, s. I-2125, 15 kohta; asia C-131/03 P, Reynolds Tobacco ym. v. komissio, tuomio 12.9.2006, Kok. 2006, s. I-7795, 49 kohta ja asia C-355/04 P, Segi ym. v. neuvosto, tuomio 27.2.2007, Kok. 2007, s. I-1657, 22 kohta).

46 Yhteisöjen tuomioistuin tutkii valituksen tämän oikeuskäytännön valossa.

Ensimmäinen valitusperuste, joka perustuu yhtäältä sukupuoleen perustuvan syrjinnän kiellon periaatteen loukkaamiseen ja toisaalta siihen, että valituksenalainen tuomio on tältä osin riittämättömästi perusteltu

Asianosaisten lausumat

47 Ensimmäisellä valitusperusteellaan Lindorfer väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin sovelsi virheellisesti EY 141 artiklaa ja yleisemmin loukkasi sukupuoleen perustuvan syrjinnän kiellon periaatetta, kun se valituksenalaisen tuomion 83 kohdassa katsoi, että sukupuolen mukaan vaihtelevien tekijöiden käyttäminen hyvitettäviä palvelusvuosia laskettaessa on objektiivisesti perusteltua, koska on tarpeellista taata yhteisön eläkejärjestelmän hyvä hoito.

48 Lindorferin mukaan sukupuoleen perustuva syrjintä, jolla pyritään ottamaan huomioon naisten korkeampi odotettavissa oleva elinikä, ei ole välttämätöntä kyseisen järjestelmän taloudellisen tasapainon takaamiseksi, minkä osoittaa se, että virkamiesten suorittamia maksuja ja heidän vanhuuseläkkeen saamisen edellytyksenä olevaa ikäänsä ei ole määritetty heidän sukupuolensa perusteella. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi Lindorferin väitteen vahvistamalla valituksenalaisen tuomion 82 kohdassa, että tämä vertaili kahta virkamiesryhmää, joita ei voitu vertailla, mutta se ei kuitenkaan perustellut, miksi tällaista vertailua ei voitu tehdä.

49 Neuvosto väittää, että EY 141 artiklaa ei voida soveltaa tässä asiassa ja että asiassa C-152/91, Neath, 22.12.1993 annettu tuomio (Kok. 1993, s. I-6935, Kok. Ep. XIV, s. I-535) on tämän asian kannalta merkityksellinen oikeustapaus. Se katsoo, että Lindorfer, joka nojautuu tuomioihin, jotka on annettu nyt käsiteltävänä olevasta oikeusriidasta poikkeavissa asiayhteyksissä, ei ole millään tavalla osoittanut, että siirretty pääoma olisi vastine virka- tai työsuhteesta yhteisöjen kanssa. Se siis väittää, että siirtojärjestelmä vastaa sitä, että virkamies sijoittaa yhteisön eläkejärjestelmään pääoman, joka on muodostunut tämän yhteisön kanssa solmitun virka- tai työsuhteen ulkopuolella.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

50 On todettava, että väittäessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt noudattamatta syrjintäkiellon periaatetta ja sukupuolten tasa-arvoisen kohtelun periaatetta, Lindorfer itse asiassa katsoo, että yhtä yhteisön oikeusjärjestyksessä suojelluista yleisistä periaatteista on loukattu. Tältä osin on tuotava esiin myös, että EY 141 artikla ja ne johdetun oikeuden eri säännökset, joihin Lindorfer viittaa, samoin kuin henkilöstösääntöjen 1 a artiklan 1 kohta ovat sukupuolten välisen tasa-arvon yleisen periaatteen erityisiä ilmauksia.

51 Yhteisöjen tuomioistuin on korostanut, että laatiessaan sääntöjä, jotka koskevat yhteisön virkamiesten kansallisessa järjestelmässä hankkimien eläkeoikeuksien siirtoa yhteisön järjestelmään, yhteisön lainsäätäjän on noudatettava yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Sen on näin ollen vältettävä laatimasta sääntöjä, joissa virkamiehiä ei kohdella yhdenvertaisesti, paitsi jos asianomaisten henkilöiden tilanne heidän tullessaan yhteisöjen palvelukseen on peruste erilaiselle kohtelulle hankittuja eläkeoikeuksia koskevan järjestelmän erityispiirteiden takia tai sen takia, että tällaisia hankittuja oikeuksia ei ole (ks. yhdenvertaisen kohtelun periaatteen osalta asia C-37/89, Weiser, tuomio 14.6.1990, Kok. 1990, s. I-2395, 14 kohta).

52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei katsonut syrjiväksi sitä, että koska vakuutusmatemaattiset arvot ovat naisten osalta korkeammat, nämä saavat vähemmän palvelusvuosia kuin miehet siirtäessään eläkeoikeutensa yhteisön järjestelmään. Se katsoi valituksenalaisen tuomion 81–83 kohdassa, että Lindorfer ei voi esittää väitteitä sen nojalla, että tässä järjestelmässä ei tehdä mitään eroa sukupuolen perusteella siltä osin kuin kyse on virkamiesten suorittamista maksuista, sillä virkamiehet, jotka suorittavat maksuja yhteisön eläkejärjestelmään sen johdosta, että he työskentelevät yhteisön toimielimessä, ovat erilaisessa tilanteessa kuin ne virkamiehet, jotka siirrättävät yhteisöille niiden vanhuuseläkeoikeuksiensa vakuutusmatemaattisen arvon tai kiinteällä korolla lasketun arvon, jotka he ovat hankkineet ennen yhteisöjen palvelukseen tulemista suorittamansa työskentelyn perusteella. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen mielestä sukupuolen mukaan vaihtelevien tekijöiden käyttäminen hyvitettäviä palvelusvuosia laskettaessa on joka tapauksessa objektiivisesti perusteltua, koska on tarpeellista taata kyseisen järjestelmän hyvä varainhoito.

53 Tältä osin on syytä tuoda esiin ensiksikin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole selittänyt, miksi nämä kaksi virkamiesryhmää olisivat tilanteissa, joita ei voida rinnastaa toisiinsa, kun kyseinen tuomioistuin tekee siltä pyydettyä arviointia siitä, tapahtuiko yhteisön järjestelmään tapahtuvan eläkeoikeuksien siirron yhteydessä mahdollisesti sukupuoleen perustuvaa syrjintää.

54 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei valituksenalaisen tuomion 86 kohdassa nimittäin selitä, mihin muihin kriteereihin kuin sukupuoleen se aikoi perustaa erottelun niiden miesten ja naisten, jotka siirrättävät eläkeoikeutensa yhteisön järjestelmään, välisessä kohtelussa, vaikka tällaista erottelua ei ole olemassa mies- ja naispuolisten virkamiesten palkasta pidätettävien eläkemaksujen osalta.

55 Lisäksi on syytä lisätä, että huolimatta siitä, että henkilöstösääntöjen 1 a artiklan 1 kohtaan ei ole vedottu, tässä määräyksessä, joka lisättiin asetuksella N:o 781/98 ja jota sovellettiin silloin, kun Lindorferin palvelusvuodet laskettiin, todetaan, että "virkamiehillä on oikeus henkilöstösääntöjen nojalla tasa-arvoiseen kohteluun ilman että – – sukupuoli – – otetaan huomioon – –".

56 Mitä toiseksi tulee tämän miesten ja naisten välisen erilaisen kohtelun perustelemiseen sillä, että on tarpeellista taata yhteisön eläkejärjestelmän hyvä varainhoito, on todettava, että tällaiseen perusteluun ei voida vedota sen tukemiseksi, että vakuutusmatemaattisten arvojen on oltava naisten osalta korkeammat.

57 Tältä osin on nimittäin riittävää huomauttaa, että se seikka, että mies- ja naispuolisten virkamiesten palkoista pidätetään samansuuruiset eläkemaksut, ei kyseenalaista tätä hyvää hoitoa.

58 Lisäksi sen, että tämä sama tasapaino voidaan saavuttaa samoilla vakuutusmatemaattisilla arvoilla, joita sovelletaan kumpaankin sukupuoleen, osoittaa myös se seikka, että kuten neuvoston ja komission yhteisöjen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin antamista vastauksista ilmenee, toimielimet ovat tämän oikeusriidan tosiseikkojen tapahtumisen jälkeen päättäneet käyttää tällaisia arvoja.

59 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis virheellisesti jättänyt toteamatta, että Lindorferia on syrjitty hänen sukupuolensa perusteella.

60 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen perusteltu.

Toinen valitusperuste, joka perustuu yhtäältä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen siltä osin, että virkamiehiä, jotka aloittavat uransa myöhemmin, kohdellaan epäedullisemmalla tavalla, ja toisaalta siihen, että valituksenalainen tuomio on tältä osin riittämättömästi perusteltu

Asianosaisten lausumat

61 Lindorfer katsoo, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei todennut, että sen johdosta, että hän aloitti uransa yhteisöjen palveluksessa myöhemmin, häntä kohdeltiin epäedullisemmin kuin niitä virkamiehiä, jotka ovat olleet virassa kauemmin, kyseinen tuomioistuin jätti noudattamatta yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Hänen mukaansa siirtojärjestelmä nimittäin asettaa ne virkamiehet, jotka aloittavat uran yhteisön toimielimessä myöhemmin, epäedullisempaan asemaan kuin ne virkamiehet, jotka tulevat toimielimen palvelukseen paljon aiemmin. Lindorfer väittää lisäksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin laiminlöi valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa perusteluvelvollisuutensa, kun se torjui hänen esittämänsä vertailun hänen oman tapauksensa ja sellaisen virkamiehen tapauksen välillä, joka on suorittanut eläkemaksuja ainoastaan yhteisön järjestelmään.

62 Neuvoston mukaan tilanne, jossa ovat "virkamiehet, jotka ovat aina työskennelleet toimielimen palveluksessa" ja joilla ei siis ole kansallisia oikeuksia siirrettäväksi, ja toisaalta tilanne, jossa ovat "virkamiehet, jotka ovat tulleet yhteisöjen palvelukseen myöhään" eli jotka siirtävät kansalliset oikeutensa yhteisön eläkejärjestelmään, eivät ole toisiinsa rinnastettavia. Neuvosto lisää, että jos nämä tapaukset olisivat olleet toisiinsa rinnastettavia, henkilöstösääntöjen laatijoilla ei olisi ollut tarvetta ottaa käyttöön järjestelmää, jossa pääoma muunnetaan palvelusvuosiksi, ja että olisi ollut yksinkertaisempaa myöntää "virkamiehelle, joka on tullut yhteisöjen palvelukseen myöhään", yhteisön eläkejärjestelmässä juuri se määrä palvelusvuosia, joka on sama kuin niiden vuosien määrä, joina hän on suorittanut eläkemaksuja kansallisessa järjestelmässä.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

63 On huomautettava, että yhdenvertaisen kohtelun tai syrjintäkiellon periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavoin eikä erilaisia tapauksia kohdella samalla tavoin, ellei tällainen kohtelu ole objektiivisesti perusteltua (asia C-344/04, IATA ja ELFAA, tuomio 10.1.2006, Kok. 2006, s. I-403, 95 kohta ja asia C-300/04, Eman ja Sevinger, tuomio 12.9.2006, Kok. 2006, s. I-8055, 57 kohta).

64 Koska Lindorfer, joka on tullut yhteisön toimielimen palvelukseen suoritettuaan tietyn ajan eläkemaksuja Itävallan eläkejärjestelmään, väittää, että häntä ei ole kohdeltu yhdenvertaisesti sellaisen virkamiehen kanssa, joka on tullut tähän samaan palvelukseen aiemmin ja suorittanut maksuja yhteisön eläkejärjestelmään tietyn ajan, on tarkistettava, ovatko nämä kaksi tapausta toisiinsa rinnastettavia.

65 Kuten julkisasiamies Sharpston on korostanut ratkaisuehdotuksensa 28 kohdassa, yhteisön eläkejärjestelmässä eläkkeelle jääneille virkamiehille maksetaan prosenttiosuus heidän viimeisestä palkastaan. Tämän eläkkeen määrä riippuu siten yhtäältä virkamiehen saavutuksista yhteisöjen palveluksessa, mikä näkyy hänen viimeisessä palkassaan, ja toisaalta hänen yhteisöihin sitoutumisensa kestosta. Tällaisessa järjestelmässä eläke ei suinkaan määräydy palvelusvuosien aikana palkasta tehtyjen pidätysten kokonaismäärän perusteella.

66 Sellaisen virkamiehen tapaus, joka siirrättää kansallisessa järjestelmässä aiemmin hankitut eläkeoikeudet yhteisön järjestelmään pääoman muodossa, poikkeaa edellä esitetystä. Henkilöstösääntöjen liitteessä VIII olevan 11 artiklan 2 kohdan mukaan tällaisen virkamiehen osalta huomioon otettavien palvelusvuosien lukumäärä riippuu nimittäin siirretystä pääomasta ja palkkaluokasta vakinaistettaessa. Sen eläkkeen määrä, johon virkamiehellä on oikeus uransa päättyessä, määräytyy siten

hänen viimeisen palkkansa ja hänen yhteisöjen palveluksessa työskentelemänsä ajan perusteella, johon lisätään siirretyn pääoman perusteella määritetyt palvelusvuodet.

67 Rahamäärä, jonka tämä virkamies maksaa yhteisön talousarvioon, ja toisaalta se ajanjakso, jonka hän viettää yhteisön toimielinten palveluksessa, eivät kuitenkaan ole toisiinsa rinnastettavia arvoja.

68 Näin ollen on todettava, että koska Lindorfer on yhteisöjen palvelukseen tullessaan siirtänyt yhteisön eläkejärjestelmään pääoman, joka vastaa hänen kansallisessa järjestelmässä hankkimiaan oikeuksia, hänen tapauksensa ei ole rinnastettavissa sellaisen virkamiehen tapaukseen, joka on tullut yhteisöjen palvelukseen aiemmin ja suorittanut siitä lähtien maksuja yhteisön eläkejärjestelmään hänen palkastaan tehtyjen pidätysten muodossa.

69 Perustelujen väitetyn puutteellisuuden osalta on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 64–68 kohdassa tutkinut eri tekijöitä, jotka ovat ominaisia sellaisen virkamiehen uralle, joka on otettu palvelukseen hänen ammatillisen uransa alkuvaiheessa, ja toisaalta sellaisen virkamiehen uralle, joka on Lindorferin tavoin työskennellyt aiemmin ja suorittanut eläkemaksuja kansalliseen eläkejärjestelmään.

70 Näin ollen on pääteltävä yhtäältä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut, että koska Lindorferin tapaus ei ole rinnastettavissa sellaisen virkamiehen tapaukseen, joka on otettu palvelukseen ammatillisen uransa alkuvaiheessa, Lindorfer ei voi väittää, että häntä ei ole kohdeltu yhdenvertaisella tavalla viimeksi mainitun virkamiehen kanssa, ja toisaalta, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole laiminlyönyt perusteluvelvollisuuttaan.

71 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas valitusperuste, joka perustuu yhtäältä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen loukkaamiseen muuntokaavojen soveltamisen johdosta ja toisaalta myönnettävää palvelusvuosien määrää koskevan alarajan puuttumiseen

Asianosaisten lausumat

72 Lindorfer riitauttaa valituksenalaisen tuomion 76 ja 77 kohdan ja väittää, että koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei todennut, että sen johdosta, että hän oli siirtänyt eläkeoikeutensa niin sanotussa vahvan valuutan maassa olevasta eläkekassasta, häntä oli kohdeltu epäedullisesti sellaisiin virkamiehiin verrattuna, jotka ovat tehneet tällaisen siirron niin sanotussa heikon valuutan maassa olevasta kassasta, kyseinen tuomioistuin jätti noudattamatta yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

73 Hän väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei olisi pitänyt tyytyä toteamaan yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 4 kohdassa säädettyjen valuutan muuntokaavojen osalta, että se seikka, että vaihtoehdon (i) soveltaminen määrään, joka on siirretty niin sanotussa heikon valuutan maassa olevasta eläkekassasta, voi olla edullisempaa kuin vaihtoehdon (ii) soveltaminen määrään, joka on siirretty niin sanotussa vahvan valuutan maassa olevasta eläkekassasta, on seurausta kansallisten valuuttojen vaihteluista eikä yhteisön säännöksistä.

74 Lindorferin mielestä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt todeta yhtäältä, että neuvosto oli päättänyt soveltaa niin sanotussa heikon valuutan maassa olevasta eläkekassasta siirrettyihin määriin edullisempaa kohtelua kuin se kohtelu, joka oli varattu määrille, jotka oli siirretty niin sanotussa vahvan valuutan maassa olevasta eläkekassasta, ja toisaalta, että neuvosto ei saa hyväksyä tällaisia syrjiviä kaavoja.

75 Lisäksi Lindorfer pohtii, miksi ei ole alarajaa palvelusvuosien määrälle, joka myönnetään, kun kyse on eläkeoikeuksien siirrosta niin sanotusta vahvan valuutan maasta, vaikka siihen palvelusvuosien määrään, joka voidaan hankkia yhteisön eläkejärjestelmässä tehtäessä siirto niin sanotusta heikon valuutan maasta, sovelletaan ylärajaa sen välttämiseksi, että kyseinen määrä ylittää niiden vuosien määrän, joiden aikana asianomainen henkilö kuului muuhun kansalliseen eläkejärjestelmään kuin lisäeläkejärjestelmään.

76 Neuvoston mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 76 ja 77 kohdassa vastannut oikein Lindorferin esittämiin tältä osin merkityksellisiin väitteisiin.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

77 Muuntokaavoja koskevan ensimmäisen väitteen osalta on katsottava ensiksikin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen tuomion 76 kohdassa perustellusti huomauttanut, että Lindorferin tekemä vertailu ei voinut olla ratkaiseva, sillä "vertailukohteena olleen virkamiehen" olosuhteet poikkesivat Lindorferin olosuhteista, ja että hänen tekemänsä muut vertailut perustuivat virheellisiin premisseihin.

78 Toiseksi on huomattava, että kun kansalliset eläkekassat määrittävät kansallisten eläkejärjestelmiensä perusteella hankittujen eläkeoikeuksien kiinteällä korolla lasketun arvon, ne määrittävät siirrettävän summan kyseessä olevan jäsenvaltion valuuttana, ja tämä summa on tämän jälkeen välttämättä ilmaistava yhtenä ja samana valuuttana. Yhteisöillä on osaltaan laaja harkintavalta niiden määrittäessä muuntojärjestelmän osatekijät.

79 Kolmanneksi on syytä huomauttaa, että vaihtoehto (ii) on valinnainen vaihtoehtoon (i) nähden, sillä yleisten täytäntöönpanosäännösten 10 artiklan 4 kohdan b alakohdan mukaan tässä säännöksessä määritetty laskutoimitus tehdään vain virkamiehen pyynnöstä. On todennäköistä, että virkamiehet, joiden osalta vaihtoehto (ii) on edullisempi, valitsevat kyseisen vaihtoehdon, kun taas ne, joiden kannalta tämä vaihtoehto on epäedullisempi, suosivat vaihtoehdon (i) soveltamista. Jokaisella on siten mahdollisuus saada kaikkein edullisin kohtelu.

80 Tästä seuraa, että muuntokaavojen soveltamista koskeva ensimmäinen väite ei ole perusteltu.

81 Toinen väite, joka koskee alarajan puuttumista niiden palvelusvuosien määrän osalta, jotka myönnetään, kun eläkeoikeudet siirretään yhteisön järjestelmään, on jätettävä tutkimatta.

82 Lindorfer väittää, että tällaisen alarajan puuttumisen takia kyseessä olevaa sääntelyä voidaan arvostella, mutta hän ei kuitenkaan esitä ainoatakaan perustetta tai perustelua, joka olisi yhteensoveltuva tämän tuomion 45 kohdassa mainitun oikeuskäytännön kanssa ja jolla pyrittäisiin osoittamaan, että valituksenalaista tuomiota rasittaa oikeudellinen virhe.

83 Lisäksi nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa väite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jättänyt noudattamatta yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kun otetaan huomioon tällaisen alarajan puuttuminen, on liian yleinen ja epätäsmällinen, jotta sitä voitaisiin arvioida oikeudelliselta kannalta (ks. vastaavasti asia C-51/92 P, Hercules Chemicals v. komissio, tuomio 8.7.1999, Kok. 1999, s. I-4235, 113 kohta ja asia C-129/06 P, Autosalone Ispra v. komissio, määräys 12.12.2006, Kok. 2006, 31 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

84 Kolmas valitusperuste on näin ollen hylättävä.

85 Koska Lindorferin esittämä ensimmäinen valitusperuste on hyväksytty, valituksenalainen tuomio on kumottava siltä osin kuin kanne on siinä hylätty sillä perusteella, että sukupuoleen perustuvaa syrjintää ei ollut tapahtunut.

Seuraukset valituksenalaisen tuomion osittaisesta kumoamisesta

86 Yhteisöjen tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos muutoksenhaku todetaan aiheelliseksi, yhteisöjen tuomioistuin kumoaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksen. Se voi tällöin joko itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen, tai palauttaa asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaistavaksi.

87 Koska asia on ratkaisukelpoinen, on syytä ratkaista kanteessa esitetty vaatimus riidanalaisen päätöksen kumoamisesta ja neuvoston velvoittamisesta vahvistamaan uudelleen Lindorferin palvelusvuodet.

88 Tältä osin on todettava, että vahvistaessaan Lindorferin palvelusvuodet neuvosto on ottanut huomioon sukupuoleen liittyvän osatekijän ja siten loukannut sukupuoleen perustuvan syrjinnän kiellon periaatetta ja soveltanut virheellisesti henkilöstösääntöjen 1 a artiklan 1 kohtaa.

89 Sen vaatimuksen osalta, joka koskee neuvoston velvoittamista vahvistamaan uudelleen Lindorferin palvelusvuodet, nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa on riittävää huomauttaa, että EY 233 artiklan mukaan toimielimen, jonka toimi on julistettu mitättömäksi, on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöön panemiseksi tarvittavat toimenpiteet.

90 Riidanalainen päätös on näin ollen kumottava.

Oikeudenkäyntikulut

91 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklassa määrätään, että jos valitus on perusteltu ja yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, jota sovelletaan kyseisen työjärjestyksen 118 artiklan nojalla muutoksenhakumenettelyyn, määrätään, että asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska neuvosto on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut Lindorferin vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-204/01, Lindorfer vastaan neuvosto, 18.3.2004 antama tuomio kumotaan siltä osin kuin siinä hylätään Lindorferin kanne sillä perusteella, että sukupuoleen perustuvaa syrjintää ei ole tapahtunut.

2) **Euroopan unionin neuvoston 3.11.2000 tekemä päätös Lindorferin palvelusvuosien laskemisesta kumotaan.**

3) **Valitus hylätään muilta osin.**

4) **Euroopan unionin neuvosto velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.**

Allekirjoitukset